

Fyens Stift 1000 år

Når Odense i 1988 fejrer sine 1000 år, sker det for at markere, at den gode by for første gang nævnes i historien i et brev af 18. marts 988 fra den tyske Kejser Otto III til kirkerne og bisperne i Slesvig, Ribe, Århus og Odense. Brevet drejer sig om en række privilegier til kirken. Skatte- og retsbegunstigelser.

Det er med andre ord ikke blot Odenses 1000 år. Det er Fyens Stifts 1000 år.

I Fyens Stiftsbog 1987 kan man læse om kejserbrevet og dets baggrund og om det fynske bispembedets historie i 1000 år.

I tilknytning til udsendelse af indbydelse til gudstjenester i stiftets provstier, hvor vi vil fejre 1000-året, finder jeg det passende at nedfælde lidt om stiftets tilblivelse, eller rettere: om kristendommens komme til Fyen, Langeland, Ærø, Tåsinge og alle øerne og om kejserbrevets sammenhæng hermed.

I det nye »Tysk-Romersk Kejserrige« oprettet 962 ved samme tid som Harald Blåtand »gjorde Danerne kristne«, var det almindeligt, at kejseren sikrede sin uafhængighed af de lokale fyrster ved at tildele kirker og biskopper økonomiske og restlige privilegier. Han demonstrerede også på den måde sin magt over riget og kirken. Den, som giver, er herre over den, som modtager.

Kejserbrevet af 18. marts 988 er et sådant privilegium, der styrker ærkebiskoppen i Bremen ved at tillægge ham

8. årgang 1988

April/Maj/Juni

regulære lydbiskopper i Norden og markerer, at det er Kejseren der råder over magtfordelingen i ærkebiskoppens område. Samtidig demonstrerer brevet for den nye danske konge Sven Tveskæg (985-1014), at han i Slesvig, Ribe, Århus og Odense har at gøre med andet og mere end et par omkringløbende barfodspræster. Harald Blåtand har været igang med at bygge en dansk kirke op. Det har sikkert været et meget bevidst led heri, at han lod opføre kirker ved de gamle helligsteder Jelling, Odense og Roskilde. I Odense således Vor Frue kirke. For kejseren og ærkebispem i Bremen gælder det nu om at sikre det vundne.

Men Sven Tveskæg havde andre planer. Dels ville han genskabe det danske herredømme ved Hedeby og ned til Ejderen, dels ville han styrke den danske kirkes forbindelse til den engelske kirke, som netop i disse år under den sagnomspundne ærkebiskop Dunstan af Canterbury opnår stor selvstændighed i forhold til Rom. Dunstan dør 988 (!) Det har været pinagtigt for Otto og Ærkebiskop Adalag i Bremen (også død i 988) at se Nordens kirker drive vest på.

Måske er Otto III's brev lidt desperat og mere udtryk for svaghed end for styrke. Det handler måske i virkeligheden mere om Canterbury end om Bremen. I de følgende år ser vi da også voksende engelsk indflydelse i Nordens kirke, indtil Normannerne bryder forbindelsen til England i 1066 og Norden får sit eget ærkesæde i 1103.

Fædrelandet havde også dengang sine betydningsfulde indvandrere. Det har myldret med englændere i Danmark. De færreste kom frivilligt. De har nok i stort tal måttet ro vikingerne hjem og var dertil en god handelsvare: trælle. De var kristne, havde altså inde i sig alle de gode historier, som kristendommen består af. Dem har man lyttet

til. Især børnene. Det har nok mest været dem, der gjorde Danerne kristne.

Der har været adskillige engelske munke og præster ved de nye trækirker rundt i landet. Hjembragt til det samme.

Der går en klar linie her fra og frem til Knud den Helliges død i Sct. Albans kirke (engelsk helgen) og til helgenkrøniken om Knud skrevet af en engelsk munk, Ælnoth.

Vi kender ikke den første bisp i Fyen. Vi ved, at jyske bisper virker på »øerne« før 988. Den første kendte »biskop for Fyen« hed Eilbert. Han døde 1072. Han boede som eneboer på en ø. Det er ikke helt så tosset, som det lyder. I en tid, hvor skibet var det foretrukne rejsemiddel, var det ikke så dumt at have base på f.eks. Ærø, når man skulle befære et stift, der strakte sig fra Falster og Fehmern og Als til Hindsholm.

Bispeembedet har skiftet stil gennem århundrederne: Fra missionsbiskopper i 900-tallet til kirkefyrster i 1300-tallet til godsejere og rigsråder i 1400-tallet til reformationens sjælesørgere og tilsynsmænd til nutidens præstebisper og embedsmænd.

Men de har altid været meget omkringfarende. Som undertegnede.

Vincent Lind

Stavnsbåndsgudstjeneste

I anledning af 200-året for stavnsbåndets ophævelse holder vi festgudstjeneste i Skellerup Kirke den 12. juni 1988 kl. 14.

Herefter kaffebord i præstegården, hvor fhv. landbrugsskoleforstander Ejner Jensen holder foredrag over emnet: *Ridefogeden og bønderne*.

Alle er velkomne.

Menighedens spalte(r)

Denne plads er beregnet til læsernes indlæg. Meninger, oplevelser, gode ideer — kort sagt, sæt fantasien i sving! Send noget skriftligt eller ring, så sætter vi det på skrift. Tlf. 09 35 11 18, Skellerupvej 40, Lone Wellner Jensen. Indlæg kan også sendes til de to øvrige medlemmer af »Kirkenyt«s »redaktion« — Ingrid Danquart, Skellerup og Liss-Lotte Talbro, Ellinge.

Pluk af en lærerindes erindringer

Som lærerinde havde jeg i mange år en meget klog, lille pige, god til at stille spørgsmål. Som 7-årig spurgte hun i en regnetime: »Hvordan kan Vorherre pas på vos, når han ikke kunne passe på sin eneste søn?« Jeg stod med håret ned ad nakken. Så svarede jeg: »Bodil, det svar får vi vist vente til vi begge bliver noget ældre«. Jeg spurgte en ung bekendt, som var præst. Han kom med hele sin dogmatik; men det duede ikke noget. Så skete det flere år efter, at hun udsatte sig selv for en ulykke, fordi hun ville redde sine tre søskende fra at blive kørt over. Hun kom selv til skade. Der gik lang tid, flere år, så lavede jeg den historie helt om, gjorde den helt ukendelig og serverede den for Bodil. Da hun gik ud af døren, sagde hun: »Det var nok en til mig for for mange år siden«. Hun havde fattet det helt rigtige, og det kan I jo også.

Klassens time var et problem for mig, vi havde kort sagt ingen problemer. Vi kunne ikke få tiden til at gå. Så valgte jeg at fortælle noget morsomt i stedet. Jeg fortalte bl.a., hvordan uglen kan regulere sin æglægning efter hvor meget mad, der er i området. Så sagde Bodil: »Det er meget, hvordan uglen kan »hitte på det«, for min far og mor kan ikke finde ud af, hvordan vi ikke skal blive flere«.

Ingrid Sørensen, Ullerslev

Oplevelse ved en børnegudstjeneste

HURRA! Jeg er fan af Lones børnegudstjenester. Så meget, at jeg, som ikke længere selv har små børn, har et lånebarn med ved slige lejligheder.

Søndag den 13. marts var mit lånebarn, Heidi, og jeg således til børnegudstjeneste i Ellinge Kirke. Jeg plejer at fortælle Heidi om dagens tekst, så hun bedre kan følge med. Denne gang ville Lone fortælle om den sidste Nadver, så jeg forklarede Heidi, at disciplene var bænket om bordet, ligesom da hun og hendes forældre sidste søndag var til middag hos os.

Heidi kikkede op på mig og udbrød spontant: »Kunne Jesus heller ikke finde kartoflerne?« (Jeg skylder at fortælle, at jeg rent faktisk ikke KUNNE finde mine kartofler, den dag jeg havde inviteret Heidi med familie til middag).

Børnene fik opbygget et lille alterbord i midten af koret, hvor Lone for-

talte os om hver enkelt ting, hun hentede fra det store alter og satte ned på børnealteret. Det var morsomt at se de 30 børn samles deroppe ved altergangen. Der blev »serveret« flüte og saftvand, men ellers foregik det som en almindelig altergang. Heidi havde lovet mig at dele sit brød med mig, men ak og ve, da hun kom tilbage til sin plads, sagde hun: »HUN gav mig ikke mere, end jeg selv kunne spise, hun var nærig!«

Hvor ville jeg ønske, at mange flere ville unde sig selv den glæde og fornøjelse at gå i kirke og få den oplevelse at se kirkerummet fyldt med livsglade lyttende unger. Der er en dejlig uhøjtidelig stemning, og Lone er fantastisk til at fange børnenes interesse, man går hjem en oplevelse rigere.

Jeg vil ikke rose mig af at være den store kirkegænger, men Lones børnegudstjenester vil jeg efterhånden nødtigt undvære.

Gudrun Kjærsgaard

Nye toner fra lægevidenskaben

Fænomenet nær-død - en positiv oplevelse

Af overlæge
Johannes O. Hagelsten

Nær-død oplevelsen er ofte beskrevet, blandt andet i Raymond Moody's bøger, »Life after Death«, som er oversat til dansk. For nylig er udkommet en mere videnskabelig redegørelse for fænomenet: »Recollection of Death — A Medical Investigation« af den amerikanske hjertelæge Michael B. Sabom.

Det er påfaldende, at beskrivelserne er meget ensartede uanset alder, køn, uddannelse eller religion. Selv om personerne meget vel var sig bevidst, at de var lige ved at dø, beskriver de det alle som det mest vidunderlige, de nogen sinde havde oplevet. Det er vel at mærke ikke kun religiøse mennesker, der oplever disse ting; de rammer troende og ikke-troende i flæng.

En nær-død oplevelse begynder med, at man mister bevidstheden, enten på grund af hjertestop eller anden sygdom eller ved et ulykkestilfælde. Derefter oplever man, at man forlader kroppen. Samtidig bevarer man en vis »realitets-sans« og erkender det utrolige, der er ved at ske. Hverken under hændelsen eller senere vil man være med til at bortforklare det som en drøm eller en hallucination, og oplevelsen forekommer lige så virkelig som almindelige oplevelser i vågen tilstand.

Samtidig med, at man forlader sin krop, får man en stærk fornemmelse af, at man faktisk er død. Ikke »døende« eller halvdød, men simpelthen *død*. Man fyldes af en umådelig stærk fornemmelse af fred, klarhed og lykke, som man ikke tidligere har oplevet.

Som nævnt oplever man at føle sig »svævende« uden for kroppen og ser ned på den livløse krop og erkender, hvad der er sket. Når tililende påbegynder genoplivningsforsøg, får man trang til at bede dem om at lade være. Man befinder sig godt og har egentlig slet ikke lyst til at vende tilbage til kroppen, som man opfatter blot som en tom skal.

Beskrivelserne af forløbet omfatter ofte, at vedkommende skelner totalt mellem »sig selv« og sin krop. Mange føler derpå, at de drages ind i et mørkt tomrum, der ofte beskrives som en »tunnel«, som man styrter igennem. Samtidig høres en meget kraftig og generende støj, hvilket er den eneste del af

oplevelsen, der føles ubehagelig. Så ser man langt borte et lys, som man til sidst styrter ind i — og, hvad der beskrives som »en anden verden«. Der er ingen tidsmæssig fornemmelse mere: »Oplevelsen var tidløs; jeg kan ikke sige, om det varede et øjeblik eller hele evigheden.«

Man træffer ofte afdøde familiemedlemmer, der ser raskere og gladere ud, end de forekom i sin tid. Men man »træffer« kun personer, der er døde før en selv. Som nævnt er de indtil dette tidspunkt beskrevne oplevelser af nær-død meget ensartede uanset religion, tro, kulturel baggrund og geografi. Herefter er den transcendentale (grænseoverskridende) oplevelse imidlertid præget af vedkommendes religiøse forestillinger.

Fælles for mange beskrivelser af nær-død-situationen er, at man pludselig »forstår« alting — man gennemskuer tilværelsens inderste hemmelighed og opfatter den som meget enkel. Man undrer sig samtidig over, at man ikke allerede for længst har forstået noget så letfatteligt.

Nogle beskriver at have mødt en person, som tilhører den transcendentale verden. For kristne kan det være Jesus, for hinduer en Hindu-gudeskikkelse og for ikke-troende en »lysende skikkelse« uden genkendelige træk. Men fælles for beskrivelserne er, at denne person udstråler stor kærlighed, forståelse og kraft. Dette er højdepunktet af oplevelsen, og man er samtidig nået til »the point of no return«. Når man videre, er der ikke mere mulighed for at vende tilbage til sin krop og det jordiske liv.

Nogle beskriver, at de på dette tidspunkt fik valget, om de ville vende tilbage eller ej. De ønsker det ikke, og gør de det alligevel, er det altid for nogen tilbageværende levendes skyld — børn

eller en ægtefælle, som ikke er parat til ensomheden.

Træffer man en sådan »beslutning« om at vende tilbage, oplever man, at man med en uovervindelig styrke drages tilbage til den fysiske krop.

Men de fleste får ikke et sådant egentligt valg — men man kan få besked om, at »det endnu ikke er tiden for dig at dø. Du har mere at udrette på jorden«. Og så nytter det ikke at bede om at forblive — man trækkes med en uimodståelig kraft tilbage til sit jordiske hylster.

Ofte ønsker personer, der har gennemlevet disse ting, ikke at tale om dem; de har bevaret »realitetssansen« og ønsker ikke at blive betragtet som sære ved at berette om det oplevede. Imidlertid har Gallup i USA fundet, at omkring 5 % af alle voksne i deres tilværelse har haft en nær-død oplevelse eller noget, der ligner.

Der findes ingen videnskabelig forklaring på fænomenet, men det er sandsynligt, at tilfældene skyldes den iltmangel i hjernen, som optræder hos næsten alle i nær-død situationer. Men denne forklaring er ufyldestgørende. Det er imidlertid uomtvisteligt, at der er tusindvis af beskrivelser af sådanne oplevelser både gennem tiderne og overalt på jorden.

Konklusionen må blandt andet være, at man må tage beretninger om nær-død oplevelser alvorligt.

En anden erfaring må betegnes som positiv; blandt andet optræder dødsangst ikke mere. En midaldrende mand fortæller: »Først nu, da jeg ikke længe er bange for at dø, vover jeg at leve. Og først nu, hvor jeg virkelig vover at leve, erkender jeg, hvor angst jeg har været for at leve«.

Zilipa - vores barn i Afrika

umvandede
hvide gane

Vi har fået brev fra Zilipa. Det er en ven af familien, der har skrevet det, Zilipa har tegnet sit hus nedenunder brevet. I oversættelse lyder det således:

Zilipa hilser os og takker for det første brev, vi har skrevet. Hun takker af hjertet alle de mennesker, der her vil støtte og hjælpe hende. Hun accepterer, at vi kalder hende Zilipa, da hun fik dette navn af sine forældre, da hun var lille, og er glad for det. Zilipa er kristen, og er derfor blevet døbt. Hun er 9 år gammel og går i 2. klasse. Hun er glad for modersmål, geografi o.l. Hendes far er død, men hun har 5 søstre og 3 brødre. Zilipa er det 4. barn.

Hun står op kl. 6, fejer og henter vand før hun går i skole. Hvis hun skal i skole om eftermiddagen, samler hun

også brænde. Hun går i skole 6 gange om ugen. Det tager hende 30 minutter at gå til skolen. Når hun har tid, kan hun lide at spille bold og læse børnebøger. Hun har endnu ikke lært, hvor Danmark ligger. Hun var glad for at høre noget om Danmark, og hun vil også gerne fortælle os noget om sit land: Rwanda er et land i Centralafrika, her er høje bjerge og vand. Her er også skove, både »plantede« og »naturlige«. Rwanda får både regn og solskin. Om vinteren regner det, og der er sne på bjergene, men ikke så meget, som i vores land. Hun takker for de glansbilleder, der fulgte med vores brev til hende. Hun slutter med at ønske alle en god jul og et godt nytår.

Mange kærlige hilsener til alle
Zilipa

Vi syr og strikker og nørkler stadig hver anden torsdag i præstegården (ulige uger). Du er velkommen til at være med. Ring til præstegården, hvis du har et transportproblem. De producerede håndarbejder vil blive solgt til fordel for Zilipa ved en bazar, der bliver holdt den 29. maj efter gudstjenesten i præstegårdshaven.

Ved redaktionens slutning så regnskabet således ud:

Dato		Indgået	Udgået	Saldo
1/1	Kassebeholdning			1.055,-
4/1	Indbetalt til CCF		120,-	935,-
13/1	Indsamling v/ konfirmandgudstjeneste	190,-		1.125,-
15/1	Frivilligt bidrag	100,-		1.225,-
2/2	Indbetalt til CCF		120,-	1.105,-
1/3	Indbetalt til CCF		120,-	985,-

CCF = Christian Children's Fond (Kristne Børnefond)

Stawitha zilipa.
shuti y'umunye ngo wabo.
Mange Marie Goretti.
Noël m'zija n.
ata mukuri.

Konfirmanderne har sendt følgende brev til Zilipa:

Kære Zilipa!

Mange tak for din flotte tegning og for dit brev, det blev vi meget glade for.

Vi er en flok konfirmander fra Skellerup Skole, der er på vej hjem fra vores konfirmandlejr i Århus, der ligger i Midtjylland, som er den største del af Danmark. Der var vi i en week-end. Vi så blandt andet: Den Katolske Kirke, Århus Domkirke og vi var også på museum.

Lørdag aften var vi i biografen. Vi så en film, der hed »Skyggen af Emma«. Den handlede om en pige i de riges kvarter, som stikker af hjemmefra, fordi hun ikke får nok kærlighed og opmærksomhed af sine forældre. Hun møder en kloakarbejder, der hedder Malte, og de to oplever spændende ting sammen.

Har du nogen sinde set en film?

Vi bliver konfirmeret i april måned, og da får vi taget et billede af os alle sammen, og så skal vi nok sende et billede til dig. Alle pigerne er klædt i hvidt, og drengene har hvid skjorte og mørke bukser på.

Kan du ikke fortælle os lidt om din kirke? Hvordan ser den ud, og hvor langt er der til den? Synger I også salmer?

De kærligste hilsner
Konfirmanderne

Konfirmander

Ellinge kirke den 10. april 1988:

- × Jan Bønsøe
- × Heine Winding Christensen
- × Pia Hansen
- × Linda Kristensen
- × Michael Kristiansen
- × Morten Nielsen
- × Frank Robert Pedersen
- × Jane Sicko

Skellerup kirke den 17. april 1988:

- × Pia Andersen
- × Louise Hansen
- × Jes Hansen
- × Lars Erik Hansen
- × Søren Hansen
- × Daniel Persson Jørgensen
- × Henrik Ålkjær Mikkelsen
- × Hanne Nørrisgaard
- × Dorte Karen Rasmussen
- × Karina Rasmussen
- × Søren Rasmussen
- × Mikael Rosenlund
- × Pia Østerlund

Nyt korlys i Skellerup kirke

Vi har nu prøveophængt 6 nye lamper i Skellerup kirkes kor. De er tegnet af arkitekt Alan Havsteen-Mikkelsen, Ærø, og udført i samarbejde med Steen Andersen, der er ingeniør hos Louis Poulsen i Odense. Lamperne er præget af enkelhed. De er udført i messing — en buet messingplade skjuler pæren, der kaster lyset ind på kirkens hvide vægge. Lyset i lamperne kan reguleres efter dagslysets styrke. Vi har fået en smuk belysning, der fremhæver altertavlen's figurer, et lys, der giver en dejlig oplevelse og et godt arbejdslys. Nu venter vi kun på en endelig godkendelse.

L. W. J.

Konfirmand- lejren den 5., 6. og 7. februar

Vi steg på toget på Odense Banegård i højt humør og dejligt solskin. Da vi ankom til Århus deponerede vi vor bagage og vandrede en tur ned ad strøget.

Vor medbragte mad havde vi fortæret i toget mellem Fredericia og Skanderborg. Kl. 14 var vi på besøg i den katolske kirke i Århus. Her blev vi vist rundt af den katolske præst. Han fortalte os om forskelle og ligheder i vore trossamfund. I den katolske menighed i Århus er næsten alle folkeslag repræsenteret. Vietnamesere, asiater, sorte, brune, gule og hvide. Det er et helt kosmopolitisk skue til hver messe, fortalte præsten, og det kunne han godt lide, det var ligesom at have en slags samhørighed med hele verden. Præsten gennemgik også alle sakramenterne, hvoraf de fleste var de samme som i vort kirkesamfund. Ved altergangen i deres kirke var der dog den forskel at man drak af samme alterkalk. Man kunne måske gøre sig sine tanker om smittefaren, sagde præsten, men han trøstede sig med, at nu havde han været præst i 17 år uden at have fejlet noget, så...

En væsentlig forskel på den katolske kirke og vores er nok skriftestolen. Denne bestod af et lille aflukke, hvori der var et lille vindue til et andet lille rum, hvor præsten sad og hørte skriftemålet. På væggen bag ved alteret var der et lille skab til altervinen og nadverbrødet. Dette skab blev kaldt et tabernakel. Præsten fortalte, at det kom af det latinske tabernaculum, som betyder træskur eller telt. På hebraisk hedder det taverne, og var jødernes trælighed under ørkenvandringen. Foran

dette tabernakel brændte der altid et lys. Vi var nok nogle stykker, som morede os over, hvad vi danskere sædvanligvis forbinder med ordet tabernakel!

Der var nogle dejlige støtter til at sætte benene på, men det var de slet ikke beregnet til. Det var bedeskamler, hvor menigheden kunne knæle ned i bøn.

Der var nogle små nischer rundt omkring, hvor der var billeder af den hellige jomfru. Det er meningen, at et billede fra hvert land kan få en niche, hvor man kan tænde et lys. Foreløbig var der et fra Polen, Vietnam og Brasilien. Der stod lys, man kunne købe for 5 kr. og tænde ved den niche, man ønskede. Katolske kirker plejer altid at være åbne, så folk kan komme ind og bede eller tænde et lys. Desværre havde man her, som andre steder været nødt til at afvige fra denne regel på grund af hærværk og tyveri. Der var dog en klokke, man kunne ringe på, så man kunne blive lukket ind, dersom man ønskede det.

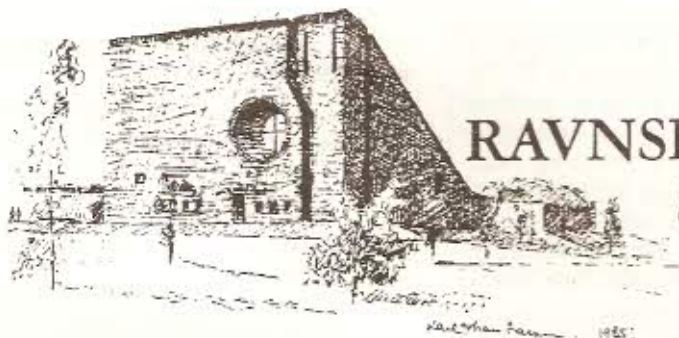
Det var meget interessant at se og høre om det katolske trossamfund.

Efter dette besøg gik turen tilbage til banegården efter vor bagage, og så med bybussen ud til hytten. Det var helt utroligt, at det lykkedes os 23 mand at klemme os op i samme bybus med tilsvarende rygsække og kufferter, men det lykkedes lige på en studs.

Da vi ankom til hytten var det begyndt at regne, så da nøglen kom, var vi hurtige til at komme ind og arrangere os. Det var en dejlig hytte med alle moderne bekvemmeligheder. Da vi havde fået os arrangeret, var det blot at vente på Lars og Eva, som skulle komme med furagen. Peter og Eva havde lavet en dejlig gryderet hjemmefra, så køkkenholdet skulle blot koge ris, varme madden og dække bord.

Om aftenen så vi en film, der hed »Hej Peter«. Den handlede om et konfirmandhold i København. Bagefter

RAVNSBJERG SOGN

skulle vi løse en opgave i vores konfirmandbog. Det blev sent inden vi faldt til ro, men næste dag blev vi purret ud af køjerne kl. 6,30. Vi fik morgenmad og så gik turen til Ravnsbjerg Kirke, hvor vi blev vist rundt af en ung præst, som var en af Lones studiekammerater. Det var en hypermoderne kirke. Helt anderledes end de kirker, vi er vant til. Kirken var indrettet således, at den også kunne bruges til mødesal, og man kunne gøre den mindre og større efter behov med en skydedør. Kirken ligger midt i et betonmiljø med en masse unge børnefamilier, så der var en del ungdomsarbejde forbundet med kirkearbejdet her. I en bykirke skal præsten ikke udføre kontorarbejde, det har man en mand til på kirkekontoret. Dette kontor lå også i kirkebygningen, kirkekontormanden var på arbejde, selv om det var lørdag formiddag, så ham fik vi også hilst på. Han fortalte, at han førte kirkebøger og regnskab, og når folk skulle vies eller have deres børn døbt, henvendte de sig til ham. Ligeledes ved begravelser. Der var flest bisættelser fra denne kirke, idet der ikke var kirkegård om kirken, som vi er vant til. Der var barnedåb til hver gudstjeneste i denne kirke, og der var mange konfirmander, men næsten ingen vielse. Præsten fortalte, at det nok skyldtes, at kirken ikke i traditionel forstand var romantisk nok. De fleste brude ønsker at gå op ad kirkegulvet i en gammeldags kirke, når

hun skal vise sig i stadsen. Så de fleste vielser foregår i den lille Viby Kirke i nærheden. Præsten mente dog nok, at dette ville ændre sig, når hans egne konfirmander nåede giftealderen, for de var jo blevet vant til denne form for kirkerum.

Vi spiste vores medbragte madpakker i en af konfirmandstuerne, og præsten gav os en sodavand til.

Herefter gik turen til Moesgaard Museum. Her så vi bl.a. Gravballemanden, som blev fundet i 1952 i Gravballe Mose, hvor han havde ligget siden år 400 f. Kr. Det var utroligt, så godt bevaret han var. Vi var nogle stykker, som vædgede om, han var iført paryk, men vi fik senere forklaret af en kustode, at det var hans oprindelige hår, det var blot fæstet med et hårnæt af praktiske hensyn. Skal vi være helt ærlige, var det nok meget forskelligt, hvad den enkelte fik ud af dette besøg. Der var virkelig mange meget interessante ting at se på, nogle fik meget ud af det, andre fik vist mest ud af at besøge slikautomaten. Et sådant besøg beror jo en del på den enkeltes interesse for historie. Hos nogle mennesker udvikles interessen for sit folks historie tidligt, for andre senere i livet, og for nogle aldrig. Der var dog tid nok til at de, som virkelig var interesseret, kunne få noget ud af det.

Efter aftenmaden gik turen ind til Århus by, hvor vi var i biografen til

